

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bibliotheca Rhetorum

In quo Causae Forenses, Liber Epistolarum, Liber Fabularum, Et
Oratiunculae

Le Jay, Gabriel François

Ingolstadij, 1726

Alia ad petendam Oratoris regij dignitatem comparata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71049](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71049)

Quantam enim toti Galliæ expectationem movent illi, quos optimis moribus atque institutis adulescere sentiat! Quàm lætâ surgit populis sibi gratulandi seges, qui non defuturos unquam sibi polliceantur, quos in angustijs suis, in orbitate, in periculis studiosos rerum suarum defensores ac vindices prævideant; qui novis quotidie incrementis spectabilem toti orbi augusti Senatûs existimationem ac famam increbrescere intelligant.

Quare si nobis pro vestrâ indulgentiâ egregiè consultum voluistis, qui nostram ætatem vestrâ in subsellia admiseritis, vestræ etiam gloriæ, partecite, si dico, communitibus populorum commodis etiam consuluistis. Meum erit in obeundo Magistratu ita personam tueri meam, nihil ut penitendum dixisse videri possim.

A L I A.

Ad petendam Regij Oratoris dignitatem comparata.

Tanta est Oratoris Regij dignitas, tam honorifica appellatio, amplitudo tam singularis Præses Illustrissime, Clarissimi Senatores, lucis suæ splendore facillè perstringat juniora præsertim oculos, & tacitum illius ambiendæ desiderium inspiret. Tamen an licebit mihi pro humanitate vestrâ confidentiùs profiteri, quod sentio, & intimos cordis mei recessus coram sapientissimis viris aperire?

Ego sic existimavi semper Oratoris Regij munus, cujus me Candidatum esse permittit præ-

prætendere quidpiam aliud, quod titillet magis animos, & ingenitam rei bene gerendæ amulationem acrius incendat: speciosam dico, quam offert illustrandi tempus in omne nominis, & colligendæ non vulgaris gloriæ segetem. Quid enim tam admirabile, quàm in amplissimo gravissimorum Senatorum confessu exurgere unam aliquem, qui id, quod omnibus sentiendum, solus prævertere ac eloqui confidat? quid tam jucundum auditu, quàm sapientibus sententijs gravibusque verbis ornata Oratio ac perpolita? Quid tam magnificentum, quàm judicum religiones, Senatûs gravitatem unius Oratione ad suam sententiam converti? quid Oratori ipsi tam optabile, quàm ut & sibi ipse honori, & amicis utilitati & Reipublicæ emolumento esse possit?

Verùm quantò illustrior ejusmodi provincia esse solet, tantò periculosior videri debet illi, qui ejusdem petitor ambitiosus accedat. Est aliquis enimverò, ita securus sui, ita propriæ tenuitatis oblitus, ut metuendæ plenum opus alexæ vel adire sine metu, vel desungi cum gloriâ se posse præsumat? Neque enim passim obvium est in eo stadio tam feliciter decurrere, in quo incerta plerumque ac lubrica, referta salebris ac sentibus, ambagibus implicata via se offert.

Mihi certè, cui nec defuit unquam æmulationis nobilis ad laudem, nec voluntas ad perfringendos obices quoscumque comparata, cogitanti seridè ac maturè perpendenti, quâs in eo dotes esse oporteat, qui Regij Oratoris partes implere non ignobiliter velit, visum est arduum quiddam & summâ cum difficultate conjunctum. Age enim, quàm vivida vis ingenij, quàm copiosa, quàm exulta dicendi facultas, quàm eximia utriusque juris scientia, quàm explicata municipa-

sum externarumque Legum notio, quam familiaris Regiarum Constitutionum usus requiritur. Ad hæc quanta mentis acies in expediendis tricarum nodis, in resolvendis ambagibus perspicacia, in retegendis simulationum involucris iudicij maturitas, in dirimendis litigantium contentionebus laus æquitatis accedat necesse est.

Hæc porrò gerendi cum laude tam operosi Magistratûs adjumenta quoniam gratulari mihi non ausim, qui nec felicibus satis natus auspicijs, nec longâ propter ætatem rerum experientiâ videri possum instructus, non contingerem hodiæ loci hujus auctoritatem verendi muneris cupidus præter modum petitor, nisi vestra dissidentem, ut par est, viribus proprijs benevolentia sustentaret.

Verùm quoniam visum est vobis laboris et solertiæ nostræ, si qua est, facere periculum, ita me geram, Præses Illustrissime, Clarissimi Senatores, ut Antecessoris mei, qui partes suas implevit multâ cum laude, & Collegarum meorum, quantum erit in me, vestigijs insistam.

F I N I S.

